

DR. LÁRENCZ LÁSZLÓ

(1940-2014)

Nagyon szomorú hírt kaptunk. Életének 74. évében, 2014. július 31-én elhunyt dr. Lárencz László neves gyógyszerésztörténész. A mai kutatóink közül az egyik legsikeresebb kollégát veszítettük el a személyében.

Több generációs gyógyszerész családból származott. A Lárencz-család házassági kapcsolatban volt az erdélyi Gözsy-családdal. Gözsy Béla Leó csíkszeredai gyógyszerész 1876-ban meghalt és a felesége, Balla Laura hozzáment a szintén csíkszeredai Lárencz László Béla gyógyszerészhez. E házasságból született 1880-ban Lárencz László (†1945), gyógyszerész, a későbbi tompai gyógyszertár tulajdonos. Az ő fia volt a vegyész és gyógyszerész, Lárencz László (1909-1978), akik mindketten dr. Szent-Györgyi Albert mellett is dolgoztak. Ő jánoshalmi tulajdonos volt, majd az államosítás után pedig bácsbokodi gyógyszertárvezető. A fia volt a legifjabb, most távozott dr. Lárencz László. Tibor öccsének a lánya, Lárencz Klára is gyógyszerész.

Lárencz László 1940. augusztus 16-án született a Bács-Bodrog megyei Jánoshalmán. Bácsbokodon járt általános iskolába, a középiskolai tanulmányait a bajai III. Béla Gimnáziumban végezte. A kiváló tanuló a kor akkori nehézségei miatt nem kerülhetett be közvetlenül az egyetemre. A budapesti Kőbányai Gyógyszerárugyár Növényüzemében dolgozott, ahol 1962-ben gyógyszergyártó szakmunkás bizonyítványt szerzett. Itt több elismerésben részesült, többszörös kiváló dolgozó és újító volt. Ekkor vették fel a Budapesti Orvostudományi Egyetemre, ahol

1967-ben szerzett gyógyszerészi oklevelet. A pályáját az egyik nagykanizsai gyógyszertárban kezdte. Itt ismerte meg feleségét, Fodor Ibolyát, akivel házasságot kötött. Innen Pécsre került, ahol dr. Kerbolt Kornél, galenusi laboratóriumvezető irányításával elsajátította a közép-üzemi gyógyszergyártás alapjait. Hivatásos honvédgyógyszerészi szolgálatot teljesített 1973-tól. Itt több katonai kiképzésben részesült. Részt vett közben a Honvéd Kórház gyógyszertárának a munkálataiban is. Emelkedett felfelé a katonai rendfokozatokban. Alezredesként sok orvost és gyógyszerészt segített a katonai szolgálat olykor nem könnyű feladatainak a teljesítésében. 1978-ban szakgyógyszerészi képesítést szerzett.

Katonai feladatainak a teljesítése közben kutatta a magyar katona-egészségügy emlékeit és a pécsi Honvéd Kórház történetét. Ezek a kutatások arra irányították a figyelmét, hogy intenzívebben vegyen részt Pécs és Baranya megye helytörténeti múltjának a feltárásában, így a gyógyszerészetben. Mint kitűnő előadó, a város számos intézményében népes hallgatóság előtt több alkalommal bizonyította a széles látókörű szakmai tudását. A legnagyobb érdemet Kazay Endre (1876-1923) életútjának és munkásságának a részletekbe menő feltárásával érte el. Az így elkészített több mint száz oldalas munkáját 1986-ban gyógyszerészdoktori értekezésként fogadta el a Semmelweis Orvostudományi Egyetem. A disszertációval párhuzamosan kutatta fel a Galenus Gyógyszergyár (ma Reanal Vegyszergyár) és a budapesti Drogista Szakiskola történetét. Több cikkben méltatta Kazay Endre munkásságának egy-egy részletét. Az évenkénti vértésacsai Kazay megemlékezéseken még a gyűjteménye tárgyi emlékeit is bemutatta. Ezért állandó résztvevője volt ezeknek az összejöveteleknek.

Példás értékmentő személyiség volt. Értékes visszaemlékező hangfelvételeket készített több neves pécsi gyógyszerésszel, több híres pécsi természettudóssal, orvostörténésszel, köztük a neves dr. Kóczián Géza főgyógyszerésszel, neves etnobotanikussal és dr. Antall József történésszel. A gyógyszerésztörténeti munkásságát elismerve az MGYT Gyógyszerésztörténeti Szakosztálya Ernyey emlékéremmel tüntette ki 1988-ban. Helytörténeti kutatásai között a legjelentősebb volt a pécsváradi bencés kolostor ispotályának és annak első patikája (1015) alapításának a felkutatása. A Magyar Gyógyszerész Kamara ezért 2000. május 26-án Tantus amor operis Pharmaciae Emlékéremmel tüntette ki.

Egy súlyos közúti baleset következményeként több műtéten esett át. A beavatkozások után az állapota lassan helyreállt. Változatlan lelkesedéssel és optimizmussal folytatta a megkezdett kutatásait. Tovább patronálta és segítette a fiatal kollégákat, mert kötelességének tartotta a fiatalok felkészítését a gyógyszerésztörténeti munkába történő bevonásra. Egy fiatal gyógyszerész-kolléga, dr. Kutas Jenő gyógyszerész rendszeresen, hetenként tart előadást mintegy hatvan gyógyszerészhallgatónak. Lárencz doktor készítette fel őt az egyes témák kidolgozására.

Még az életében többször hangoztatta, de az egész pályájának a jelmondata is lehetne:

"A múlt megbecsülése és a jelen tényeinek elismerése a jövő reménysége!"

Most amikor végleg meg kell válnunk a kiváló gyógyszerésztörténésztől, nemcsak a példáját kell követnünk, hanem a fenti jelmondata alapján folytatnunk kell az általa már kitaposott utat. Remélnünk kell a jövőben! A gyógyszerésztörténet művelésének a mai célja egyedül az értékmentés lehet, semmi más. Ezért kell munkálkodnunk.

Szmodits László